

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASĂTIE ȘI JUSTIȚIE
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Decizia nr. 3945/2010

Şedința publică de la 29 septembrie 2010

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin Sentința nr. 279 din 9 iulie 2009, Curtea de Apel Craiova, secția de contencios administrativ și fiscal, a respins acțiunea formulată de reclamantul A.G., în contradictoriu cu părâța Agenția Națională de Integritate - Inspectia de Integritate, prin care solicită anularea Actului de constatare nr. 175/1.1./2008 emis de autoritatea părâță, prin care s-a constatat starea de incompatibilitate în care se află reclamantul, începând cu data de 1 iunie 2006, față de deținerea simultană a funcției de consilier, clasa I, grad superior, în cadrul Consiliului Județean Mehedinți, și a calității de expert tehnic judiciar, specialitatea agricultură, în cadrul Biroului de Experți Tehnici de pe lângă Tribunalul Mehedinți.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut, în esență, următoarele:

Prin Actul de constatare nr. 175/1.1./2008 emis de Agenția Națională de Integritate, s-a constatat existența stării de incompatibilitate în care se află reclamantul, începând cu data de 1 iunie 2006 și până în prezent, față de deținerea simultană a funcției de consilier clasa 1, grad superior în cadrul Consiliului Județean Mehedinți, și a calității de expert tehnic judiciar, specialitatea agricultură, în cadrul Biroului de Experți Tehnici de pe lângă Tribunalul Mehedinți.

S-a reținut, prin actul contestat, că au fost încălcate dispozițiile art. 94 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 161/2003 potrivit cărora funcționarii publici nu pot deține alte funcții și nu pot desfășura alte activități, remunerate sau neremunerate în cadrul autorităților sau instituțiilor publice.

Or, reține prima instanță, potrivit art. 49 din Legea nr. 188/1999 Republicată, funcționarii publici au obligația să respecte întocmai regimul juridic al conflictului de interes și al incompatibilităților, stabilite potrivit legii.

Acest regim juridic este reglementat de prevederile art. 94 și urm. din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, conform cărora, „calitatea de funcționar public este incompatibilă cu orice altă funcție publică decât cea în care a fost numit, precum și cu funcțiile de demnitate publică” [alin. (1)] și „Funcționarii publici nu pot deține alte funcții și nu pot desfășura alte activități, remunerate sau neremunerate, după cum urmează: a) în cadrul autorităților sau instituțiilor publice; b) în cadrul cabinetului demnității, cu excepția cazului în care funcționarul public este suspendat din funcția publică, în condițiile legii, pe durata numirii sale; c) în cadrul regiilor autonome, societăților comerciale ori în alte unități cu scop lucrativ, din sectorul public sau privat, în cadrul unei asociații familiale sau ca persoană fizică autorizată; d) în calitate de membru al unui grup de interes economic” [alin. (2)].

Din aceste dispoziții legale, reiese că funcționarul public nu poate exercita vreo altă funcție publică sau privată, alta decât cea în care a fost numit funcționarul public în cauză.

Pe de altă parte, se arată în considerentele sentinței atacate, cadrul normativ, care reglementează activitatea de expert tehnic judiciar, este reprezentat de O.G. nr. 2/2000, potrivit căruia, persoana care îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru a putea exercita activitate de expertiză tehnică este înscrisă în tabelul nominal cuprinzând experții tehnici judiciari, întocmit, pe specialități și pe județe, de Biroul central pentru expertize tehnice judiciare (art. 10); aşadar, în cadrul tribunalelor funcționează birouri locale pentru expertize judiciare tehnice și contabile, coordonate de către Biroul central pentru expertize tehnice judiciare din cadrul Ministerului Justiției (art. 4 și 5).

Mai mult, reține instanța de fond, conform art. 5 din O.G. nr. 2/2000, activitatea de expertiză tehnică se poate exercita la alegere de către experții tehnici, individual sau în societăți comerciale constituite potrivit legii, care au ca obiect de activitate efectuarea de expertize tehnice; altfel spus, chiar dacă activitatea de expertiză tehnică judiciară nu este remunerată de către o instituție publică, ea se desfășoară, totuși, în cadrul și sub tutela unei astfel de instituții, respectiv a Ministerului Justiției.

De altfel, se arată în considerentele hotărârii recurate, textul art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003, care instituie acest tip de incompatibilitate, face referire și la activitățile neremunerate din cadrul autorităților sau instituțiilor publice, fiind astăzi lipsită de relevanță sursa venitului obținut din exercitarea respectivei activități.

Concluzionează instanța de fond că, raportat la prevederile legale menționate, funcționarii publici pot să aleagă între statutul dat de exercitarea funcției publice, situație în care trebuie să se supună restricțiilor prevăzute în acest statut, ori cel de expert tehnic judiciar, situație în care, conform textului de lege arătat, nu își mai pot desfășura activitatea de funcționar public; această incompatibilitate nu reprezintă o încălcare ori o restrângere a dreptului fundamental la muncă sau a libertății de alegere a profesiei sau a locului de muncă.

De asemenea, reține prima instanță, faptul că, la momentul emiterii actului de constatare a stării de incompatibilitate, O.G. nr. 2/2000 nu conținea dispoziții expuse care să vizeze incompatibilitățile expertului tehnic judiciar nu echivalează cu lipsa unor asemenea situații, cu atât mai mult cu cât, prin Legea nr. 178/2009 de modificare a O.G. nr. 2/2000, la art. 16¹, este reglementată instituția suspendării calității de expert tehnic judiciar pentru motive temeinice, precum și în caz de incompatibilitate a acestuia, potrivit legii.

Așadar, apreciază instanța de fond, legiuitorul a sesizat necesitatea introducerii în acest act normativ a unor dispoziții legale care să se refere expres la situația suspendării pe motiv de incompatibilitate, așa încât, textul în vigoare la data emiterii actului de constatare a stării de incompatibilitate trebuie interpretat folosind metoda teleologică, respectiv prin prisma scopului avut în vedere de legiuitor la data adoptării acestuia.

Împotriva acestei sentinței a declarat recurs reclamantul, susținând că hotărârea a fost dată cu interpretarea greșită atât a actului dedus judecății, cât și a legii – motive de recurs prevăzute de art. 304 pct. 8 și 9 C. proc. civ.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurrentul arată că instanța de fond nu a ținut seama de faptul că O.G. nr. 2/2002 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară, nu prevede în mod expres incompatibilitățile expertilor tehnici judiciari, iar în calitatea sa de funcționar public a adus la cunoștință calitatea sa de expert instituției în care lucrează (Consiliul Județean), privind aprobarea de a păstra această calitate și de a efectua expertize (activitate pe care a efectuat-o sporadic, de altfel).

Recurrentul citează, totodată, și adrese ale Ministerului Justiției și Ministerului Administrației Publice din anii 2006 și, respectiv 2003, prin care aceste instituții au opinat în sensul că nu ar exista incompatibilitate între funcția publică și calitatea de expert judiciar -, argumentând astfel buna să credință în exercitarea paralelă a celor două funcții.

Analizând actele și lucrările dosarului de fond, precum și motivele de recurs invocate de recurrent, Înalta Curte constată că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

În mod greșit recurrentul a indicat, în drept, ca temei al unuia din motivele sale de recurs, prevederile art. 304 pct. 8 C. proc. civ., respectiv „interpretarea greșită a actului dedus judecății”, în speță fiind vorba de un act de constatare emis de Agenția Națională de Integritate, pe care instanța l-a reținut ca atare și asupra căruia s-a pronunțat.

În ceea ce privește motivul întemeiat pe prevederile art. 304 pct. 9 C. proc. civ., respectiv greșita aplicare a legii, se constată că și acest motiv este neîntemeiat, fiind aplicabile, în cauză, dispozițiile art. 94 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 161/2003, potrivit cărora „Funcționarii publici nu pot detine alte funcții și nu pot desfășura alte activități, remunerate sau neremunerate, după cum urmează: a) în cadrul autorităților sau instituțiilor publice [...]. În speță, s-a reținut că reclamantul a detinut simultan funcția de consilier în cadrul Consiliului Județean Mehedinți și expert tehnic judiciar în cadrul Biroului de Experti Tehnici de pe lângă Tribunalul Mehedinți.

Înalta Curte reține că circumstanțele invocate de recurrent, în sensul că o serie de instituții publice care s-au pronunțat în această problemă nu au exprimat un punct de vedere unitar și că în ceea ce-l privește, a fost de bună-credință – acestea nu pot reprezenta motive de anulare a actului administrativ atacat, ci pot fi eventual avute în vedere în aprecierea consecințelor stării de incompatibilitate constatațe.

Pentru considerentele menționate, cu referire la art. 312 alin. (1) C. proc. civ., Înalta Curte constată că sentința atacată este legală și temeinică, iar recursul urmează a fi respins ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge recursul declarat de reclamantul A.G. împotriva Sentinței nr. 279 din 9 iulie 2009 a Curții de Apel Craiova, secția de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 29 septembrie 2010.

